Ἡ Κυβέρνησις οὐδὲν τὸ ἄξιον λόγου ἔπραξε μέχρι σήμερον ὑπὲρ τῶν Πατρῶν. Καὶ εἰς τὰς πολλαχόθεν γενομένας ἐκκλήσεις πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ὑπὸ χρεωκοπίαν Δήμου Πατρέων κωφεύει καὶ παραμένει ἀσυγκίνητος.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

Οἱ πολύτεκνοι ὑποβάλλουν ἑκάστοτε πρὸς τοὺς ἁρμοδίους ὡρισμένα λογικὰ αἰτήματα. Ἐπιβάλλεται ἡ προνομιακὴ μεταχείρισις πρὸς τὴν τάξιν αὐτήν, διότι τὰ μέλη της εἶναι οἱ μεγαλύτεροι αἱματοδόται τοῦ Ἔθνους.

ΚΑΙ ΑΛΛΟΣ ΤΡΟΠΟΣ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΕΩΣ ΤΟΥ ΘΕΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΥΠΕΡΠΛΗΘΩΡΙΣΜΟΥ

Ο ΤΕΡΑΣΤΙΟΣ ΠΛΟΥΤΟΣ ΤΟΥ ΠΥΘΜΕΝΟΣ ΤΩΝ ΩΚΕΑΝΩΝ ΚΑΙ Η ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΙΣ ΤΟΥ

Τοῦ κ. ΤΖΩΝ ΚΛΑΡΚ, καθηγητοῦ εἰς τὸ Ὠκεανογραφικὸν Ἰνστιτοῦτον τοῦ Ὀχάϊο

Οἱ ὠκεανοὶ περιέχουν σημαντικὰς ποσότητας τροφῶν, μεταλλευμάτων καὶ ἐνεργείας, αἱ ὁποῖαι εὑρίσκονται εἰς τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης, εἰς τὸν πυθμένα καὶ κάτωθι αὐτοῦ. Αἱ εἰς τροφὰς πηγαὶ τῆς θαλάσσης εἶναι καὶ εἴδη τοῦ φυτικοῦ καὶ τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὁ ἄνθρωπος σήμερον περισυλλέγει τὰς τροφὰς αὐτὰς ὅπως καὶ οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί του, ἀλλὰ συστηματικὴ ἐκμετάλλευσις τοῦ θαλασσίου πλούτου θὰ αὐξήσῃ εἰς μέγιστον βαθμὸν τὸν προσπορισμὸν τροφῆς ἀπὸ τὴν θάλασσαν. Ἐξ ἄλλου, ὑπάρχουν ἀποθέματα σιδήρου, ἄνθρακος, χαλκοῦ, μαγγανίου, χρυσοῦ καὶ ἄλλων μεταλλευμάτων καὶ ἐπὶ καὶ ὑπὸ τὸν πυθμένα. Ἤδη ἐξάγεται πετρέλαιον ἀπὸ τὴν θάλασσαν εἰς τεραστίας ποσότητας.

Ὑπάρχουν καὶ ἄφθονοι πηγαὶ ἐνεργείας — ἐκτὸς τοῦ ἄνθρακος καὶ τοῦ πετρελαίου — καὶ συνίστανται) 1ον) Ἀπὸ τὰ μεγάλα καὶ συνεχῶς ῥέοντα ῥεύματα εἰς τὸν πυθμένα, τὰ ὁποῖα εἶναι δυνατὸν νὰ χρησιμοποιηθοῦν διὰ τὴν παραγωγὴν ὑδροηλεκτρικῆς δυνάμεως καὶ 2ον) ἀπὸ τὴν διαρκῆ διαφορὰν θερμοκρασίας μεταξὺ ἐπιφανείας καὶ βάθους τῆς θαλάσσης μὲ ἐξ ἴσου διαρκῆ ῥοὴν ἐνεργείας ἀπὸ μίαν περιοχὴν εἰς ἄλλην.

Διὰ τὴν ἀπόκτησιν τῶν πηγῶν αὐτῶν δὲν εἶναι εὐτυχῶς ἀνάγκη νὰ προχωρήσωμεν εἰς τοὺς πολὺ βαθεῖς ὠκεανούς. Τὸ πλεῖστον τοῦ θαλασσίου πλούτου δὲν εἶναι μακρὰν τῶν ἀκτῶν. Ἡ ἐπιφάνεια τῆς ξηρᾶς εἶναι περὶ τὰ 29% τῆς ὑδρογείου, 12% εἶναι παραγωγικὴ γῆ καὶ 17% ὄρη, ἔρημοι καὶ μὴ παραγωγικαὶ περιοχαί. Αἱ παράκτιοι περιοχαὶ συνιστοῦν τὸ 5% καὶ τὸ ὑπόλοιπον 66% εἶναι πυθμὴν τῶν ὠκεανῶν. Πλήρης ἐκμετάλλευσις τῶν σχετικῶς ἐφικτῶν παρακτίων περιοχῶν δύναται νὰ αὐξήσῃ τὴν παραγωγικότητα τοῦ ἀνθρώπου ἕως καὶ 50%.

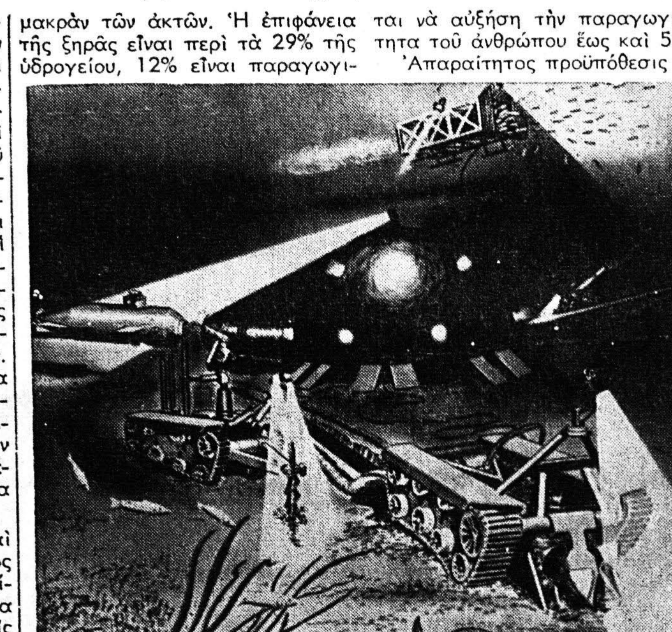

Σχέδια μελλοντικῆς ἐκμεταλλεύσεως τοῦ θαλασσίου πλούτου. Ὁ ἄνθρωπος θὰ εἶναι εἰς τὸ ἡμισφαιρικὸν κατασκεύασμα καὶ θὰ κινῇ τὰ ἐργαλεῖα καὶ μηχανήματα μὲ ἠλεκτρικὰ καλώδια

Ἀπαραίτητος προϋπόθεσις τῆς πλήρους καὶ συνεχοῦς ἐκμεταλλεύσεως τῶν θαλασσίων πηγῶν εἶναι ἡ ἐξερεύνησις καὶ ἡ χαρτογράφησίς του ἀπὸ γεωλογικῆς καὶ βιολογικῆς πλευρᾶς διὰ νὰ προσδιορισθοῦν ἐπακριβῶς τὰ σημεῖα ἐκμεταλλεύσεως. Ἐπακολουθεῖ κατασκευὴ καὶ λειτουργία τῶν ὑποβρυχίων ἐγκαταστάσεων μὲ τρεῖς μεθόδους. Κατάδυσις ὑποβρυχίων καὶ ἐργαλεῖα λειτουργοῦντα ἀπὸ μακράν. Ὁ δύτης θὰ φέρῃ εἰδικὴν ὑποβρυχίαν συσκευὴν ἀναπνοῆς, ἡ ὁποία θὰ τοῦ ἐπιτρέπῃ νὰ κινῆται ἐλευθέρως εἰς τὸ ὕδωρ τὴν γνωστὴν ἀεροστεγῆ ἀδιάβροχον στολὴν μὲ τὴν περικεφαλαίαν. Εἶναι μὲν βαρειὰ καὶ συνδέεται μὲ καλώδια, ἀλλ' ἔχει τὸ πλεονέκτημα ὅτι ὑπάρχει συνεχὴς ἐπαφὴ μὲ τὴν ἐπιφάνειαν. Καὶ εἰς τὰς δύο περιπτώσεις ὁ δύτης δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὰ 60 μέτρα βάθος καὶ δὲν ἔχει εἰς τὴν διάθεσίν του πολὺ χρόνον. Νεώτεραι ὅμως ἔρευναι μὲ ἥλιον καὶ ὀξυγόνον ἀντὶ τοῦ ἀέρος, ἀπέδειξαν ὅτι συντόμως ὁ δύτης θὰ φθάνῃ εἰς μεγάλα βάθη καὶ θὰ ἐξερευνᾷ τὸν πυθμένα ἐπὶ ὥρας ἢ καὶ ἡμέρας.

Τὸ ὑποβρύχιον φθάνει εἰς βάθη πλέον τοῦ χιλιομέτρου, ἀναπτύσσει ταχύτητα μέχρι 8 χιλιομέτρων τὴν ὥραν καὶ φέρει πλήρωμα 2—5 ἀνδρῶν. Μὲ ἐργαλεῖα κινούμενα ἀπὸ τὸ ἐσωτερικόν, γίνονται ἔργα κατασκευῆς καὶ συλλέγονται δείγματα.

Ἡ τρίτη μέθοδος εἶναι ἡ χρησιμοποίησις παρομοίων ἐργαλείων χωρὶς ὑποβρύχιον. Μηχανικαὶ χεῖρες, σύστημα κατοπτεύσεως μὲ τηλεόρασιν καὶ σύστημα μεταφορᾶς ὑλικῶν δύνανται νὰ ἐγκατασταθοῦν εἰς μικρὸν πλοιάριον ἄνευ πληρώματος καὶ ἡ λειτουργία των νὰ γίνεται ἀπὸ μακράν, ἢ ἀπὸ ὑποβρύχιον σκάφος ἐπιφανείας ἢ μόνιμον ἐγκατάστασιν εἰς τὸν πυθμένα τοῦ ὠκεανοῦ. Ἡ ἰδέα ἐπηνδρωμένου ὑποβρυχίου σταθμοῦ φαίνεται φαντασιώδης ἢ μὴ πρακτική, ἀλλ' ἡ κατοχὴ τοῦ πυθμένος ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον ἤδη ἔχει πραγματοποιηθῆ ἀπὸ ὡρισμένους ἐπιστήμονας, οἱ ὁποῖοι παρέμειναν ἐκεῖ ἐπὶ δύο ἑβδομάδας. Συνεπῶς, εἰς τὸ μέλλον ὁ ἄνθρωπος θὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐκμεταλλεύεται τὸν θαλάσσιον πλοῦτον ἀπὸ πολὺ πλησίον.

ΤΖΩΝ ΚΛΑΡΚ
Τοῦ Ὠκεανογραφικοῦ Ἰνστιτούτου Ὀχάϊο

21—2—65 ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ
ΕΥΑΓΓ. ΛΟΥΚΑ (ιε' 11—32)

«ΠΑΤΕΡ, ΗΜΑΡΤΟΝ...»

Τοῦ αἰδ. κ. ΓΕΩΡΓ. ΠΑΠΑΣΤΑΥΡΟΥ

Ἡ Παραβολὴ τοῦ Ἀσώτου ἀποτελεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα τμήματα τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ ὁλοκλήρου τῆς παγκοσμίου φιλολογίας. Εἶναι ἡ περικοπή, ποὺ περιλαμβάνει συμπεπυκνωμένα τὰ ὑψηλότερα ἠθικὰ διδάγματα, γι' αὐτὸ εἶπαν πολλοί: «Ἡ Παραβολὴ τοῦ Ἀσώτου εἶναι ἡ κεντρικὴ περίληψις ὁλοκλήρου τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ ἡ ἐκλεκτότερη ἀνθοδέσμη τῆς ἠθικῆς διδασκαλίας τοῦ Κυρίου».

Μέσα σὲ ὅλα τὰ ἄφθαστα διδάγματά της, τὴν πρώτη θέσι κατέχει ἡ μετάνοια, ἡ ὁποία, ὡς γνωστόν, ἀποτελεῖ τὴ βασικὴ προϋπόθεσι τῆς σωτηρίας γι' αὐτὸ καὶ ἡ Ἐκκλησία μας ἔχει ὁρίσει νὰ διαβάζεται ἡ ἄφθαστη Παραβολὴ τοῦ Ἀσώτου τώρα στὴν ἀρχὴ τοῦ Τριωδίου, γιὰ νὰ γίνῃ ἔτσι δι' ὅλους μας ἀρχὴ τοῦ πνευματικοῦ μας καταρτισμοῦ. Ἂς ἀσχοληθῶμεν λοιπὸν κι' ἐμεῖς σήμερα μὲ τὸ μεγάλο θέμα τῆς μετανοίας.

ΜΕΤΑΝΟΙΑ. Τί εἶναι ἡ μετάνοια; Μήπως εἶναι ἡ μεταμέλεια, ποὺ δείχνει ὁ κακοῦργος ὕστερα ἀπὸ τὸ ἔγκλημα, ποὺ διαπράττει ἢ ὁ ὁποιοσδήποτε ἁμαρτωλός, συναισθανόμενος τὶς ἁμαρτίες του; Διότι εἶναι φυσικὸν αὐτό. Ἡ συνείδηση διαμαρτύρεται μετὰ τὴν διάπραξι τοῦ κακοῦ καὶ ἀναγκάζει τὸν ἄνθρωπον νὰ μεταμελῆται σὰν τὸν Ἰούδα καὶ νὰ κλαίῃ πικρά· ἀλλὰ αὐτὸ μόνον, δὲν λέγεται μετάνοια. Οὔτε ἡ ὁμολογία τοῦ κακοῦ, ποὺ κάνουμε σὲ γνωστοὺς καὶ σὲ φίλους ἢ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἢ καὶ πνευματικοῦ ἀκόμη, ὅταν μείνῃ ὁμολογία ἁπλῆ, θεωρεῖται μετάνοια. Μετάνοια, εἶναι πλήρης ἐσωτερικὴ ἀναγέννησις, εἶναι ὁλοκληρωτικὴ ψυχικὴ μεταβολή, εἶναι ἄρνησις τοῦ κακοῦ, διόρθωσις τῶν σφαλμάτων, ἐπανόρθωσις τῶν πτώσεων καὶ σταθερὰ πλέον προσαρμογὴ στὴν ἀρετὴ καὶ προσανατολισμὸς στὸν ἠθικὸ δρόμο.

Ἀλλὰ ἂς τὴν ἰδοῦμε καλύτερα στὸ πρόσωπο τοῦ Ἀσώτου Υἱοῦ, ποὺ ἀποτελεῖ τὴν ζωντανώτερη καὶ παραστατικώτερη εἰκόνα τῆς πτώσεως καὶ τῆς ἀνορθώσεως, δηλαδὴ τῆς πραγματικῆς μετανοίας.

Ὁ ἄσωτος, μέσα στὴν παραφορὰ τῆς ἐφηβείας του καὶ κάτω, ποιὸς ξέρει, ἀπὸ πόσους καὶ πόσους πειρασμοὺς τῶν κακῶν φίλων, τοῦ αἰσχροῦ κοινωνικοῦ περιβάλλοντος κλπ., ἐπαναστατεῖ κατὰ τοῦ πατέρα του, ἁρπάζει τὸ μερίδιό του καὶ φεύγει σὲ μακρυνὴ χώρα, ὥστε μακρυὰ ἀπὸ κάθε ἔλεγχο καὶ κάθε παρακολούθηση, νὰ γλεντήσῃ, ὅπως θέλῃ. Ἐκεῖ λοιπὸν ἐπίταξε κάθε χαλινό, κατεσπατάλησε τὰ πάντα καὶ μὲ τὶς παρέες του ἐπέρασε σὲ ὅλα τὰ καταγώγια καὶ ἔφθασε στὸ ἔσχατο σημεῖο τῆς καταπτώσεως καὶ τῆς διαφθορᾶς.

Μέχρις ἐδῶ φθάνει ἡ ἱστορία τῆς ἀσωτείας του καὶ τῆς ἐλεεινῆς του πτώσεως. Εἶναι ἡ ἱστορία τὴν ὁποίαν ὄχι ἁπλῶς συναντᾶμε συχνά, συχνότατα στὴ ζωή, ἀλλὰ ἐπαναλαμβάνεται ἀπὸ ὅλους γενικὰ τοὺς ἀνθρώπους. Διότι καὶ ἐμεῖς τί εἴμαστε; Τί εἴμαστε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὅταν τὸν βρίζουμε καὶ Τὸν βλασφημοῦμε, ὅταν κλωτσᾶμε τὸ νόμο Του καὶ καταπατοῦμε τὶς ἐντολές Του ἢ ὅταν κατασπαταλοῦμε τὰ ἠθικὰ καὶ πνευματικά μας προσόντα στὴν ἁμαρτία καὶ στὸ κοινό;... Δὲν ἔχει σημασία δὲ τὸ ὅτι ὡρισμένοι πέφτουνε κάπως πιὸ χαμηλὰ καὶ ἐπάνω σ' αὐτοὺς ἐμεῖς οἱ ἄλλοι εἴμαστε ἕτοιμοι νὰ ρίξουμε τὴν πέτρα τοῦ ἀναθέματος. Ὅλοι μας, δυστυχῶς, εἴμαστε ἐνώπιον τοῦ Ἁγίου Θεοῦ ἁμαρτωλοὶ καὶ ἄσωτοι καὶ ἐπομένως ὁ ἄσωτος υἱὸς τῆς Παραβολῆς δὲν εἶναι παρὰ ὁ γνήσιος καὶ ἀντιπροσωπευτικὸς τύπος ὅλων ἡμῶν.

Ἀλλὰ ἂς προχωρήσουμε καὶ στὸ δεύτερον. Εἶναι ἡ ἀνάστασις. Τότε ποὺ βρίσκεται στὸ χειρότερο σημεῖο τῆς πτώσεως καὶ γεύεται τὰ ξυλοκέρατα τῆς ἁμαρτίας του, τότε συνέρχεται, συναισθάνεται τὴν κατάστασί του καὶ παίρνει τὴν ἀπόφασι νὰ ἐπιστρέψῃ στὸν καλό του Πατέρα, νὰ τοῦ ζητήσῃ συγγνώμη καὶ νὰ μείνῃ γιὰ πάντα κοντά Του, ἔστω καὶ σὰν ὑπηρέτης. Αὐτὸ εἶναι τὸ πρῶτο στάδιο τῆς ἀνορθώσεως: ἡ συναίσθηση, τὰ δάκρυα καὶ ἡ ἀπόφασις τῆς ἐπιστροφῆς.

Τὸ δεύτερον, ἀρχίζει ἀπὸ τὴ στιγμή, ποὺ ἔσπασε τῆς ἁμαρτίας του τὰ φοβερὰ δεσμὰ καὶ ἐγκατέλειψε τὴ σκοτεινὴ χώρα τῆς ἐξορίας του καὶ φθάνει μέχρι τοῦ σημείου καὶ ἐπιστρέφει στὸ πατρικό του σπίτι καὶ ζητεῖ μὲ θερμὰ δάκρυα συγχώρεση. Σοβαρὸ τὸ στάδιο αὐτὸ καὶ ἀξιοζήλευτο, φίλοι ἀναγνῶσται καὶ θὰ πρέπει νὰ εὐχώμεθα μιὰ τέτοια κατάστασι γιὰ κάθε ἄνθρωπο, ἀλλὰ καὶ νὰ τὴν ἐπιδιώκουμε γιὰ τὸν ἑαυτό μας.

Δὲν πρέπει ὅμως νὰ νομίζουμε, ὅτι τελειώνουν ἐδῶ τὰ πάντα καὶ ὅτι ἔτσι κερδίζουμε τὴ σωτηρία. Πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ ἀκολουθήσῃ καὶ τὸ τρίτο στάδιο, τὸ ὁποῖον φαίνεται τόσον καθαρὰ στὸ πρόσωπο τοῦ ἀσώτου τῆς Παραβολῆς. Ὁ ἄσωτος, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐπιστροφὴ καὶ τὴ συγγνώμη, ποὺ ἐζήτησε μετὰ δακρύων ἀπὸ τὸν προσβληθέντα πατέρα του, μένει πλέον κοντά του σταθερὸς καὶ ἀμετακίνητα. Μένει πιστὸς πλέον καὶ ὑπάκουος καὶ τότε ὁλοκληρώνεται ἡ σωτηρία του.

Ἂς ἰδοῦμε τώρα τί γίνεται καὶ μὲ τὸν ἑαυτό μας. Εἴπαμε ὅτι στὸ πρῶτο μέρος κοιτάζουμε ὅλοι μας ἀπαράλλακτα μὲ τὸν ἄσωτο, διότι ὅλοι μας εἴμαστε, πολὺ ἢ λίγο, ἄσωτοι καὶ ἐπομένως τὴν Κυριακὴ τοῦ Ἀσώτου ἔχουμε ὅλοι μας τὴν ἠθική μας γιορτή... Τοῦ μοιάζουμε ὅμως καὶ στὸ πρῶτο στάδιο τοῦ δευτέρου μέρους, διότι κι' ἐμεῖς πολλὲς φορὲς συναισθανόμαστε τὶς ἁμαρτίες μας, μεταμελούμεθα γιὰ τὰ σφάλματά μας, δακρύζουμε ἴσως καὶ παίρνουμε ἀποφάσεις πρὸς διόρθωσιν. Δύσκολα ὅμως προχωροῦμε στὸ δεύτερο στάδιο. Ὁ Διάβολος ἐπιστρατεύει ὅλα τὰ μέσα γιὰ νὰ μᾶς ἐμποδίσῃ (ντροπή, φίλους, σκέψεις καὶ δικαιολογίες διάφορες...). Γι' αὐτὸ πολὺ λίγοι φθάνουμε στὰ ἐξομολογητήρια. Δυστυχῶς ὅμως καὶ ἀπὸ αὐτούς, ἐλάχιστοι καταλήγουν στὸ τελευταῖο στάδιο τῆς ὁλοκληρώσεως, δηλαδὴ νὰ μένουν ἀμετακίνητοι κοντὰ στὸ Θεό, σταθεροὶ στὶς ἐντολές Του. Ἔτσι δὲν εἶναι;... Ἀκριβῶς γι' αὐτὸ εἴμαστε πολὺ χειρότεροι ἀπὸ τὸν ἄσωτο!...

ΑΠΟ ΤΗΣ ΣΚΟΠΙΑΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Η ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΗΣ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΠΟΙΗΣΕΩΣ

Οἱ σκοποί της.-Τὰ τρία στάδια καὶ αἱ ἐπιδράσεις των.-Ἡ συμβολὴ τῆς οἰκογενείας καὶ τῶν φίλων εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς προσωπικότητος

Τοῦ ἐν Ν. Ὑόρκῃ συνεργάτου μας κ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Γ. ΚΑΡΜΟΚΟΛΙΑ

Ἡ συνεχὴς ἐκμάθησις ἐπιτηδειοτήτων, ἡ εἰς τὸν νοῦν μας ἐντύπωσις ἀξιῶν καὶ ἡ διαμόρφωσις ἑνὸς ὠργανωμένου τρόπου ζωῆς ἀπὸ τῆς γεννήσεως μέχρι τοῦ θανάτου μας, καλεῖται κοινωνικοποίησις. Αὐτὴ περιλαμβάνει ὅλας τὰς ἰδέας, τὰς ἀξίας καὶ τοὺς κανόνας ζωῆς, τὰς ὁποίας ἔχει υἱοθετήσει ὁ πέριξ τοῦ ἀτόμου κύκλος. Ἀνθρωπολόγοι καὶ κοινωνιολόγοι συμφωνοῦν ὅτι ὁ ἄνθρωπος γεννᾶται ἄνευ ἐνστίκτων. Ὅ,τι τὸν διδάσκει τὸ ἄμεσον καὶ ἔμμεσον περιβάλλον καθίσταται μέρος τοῦ ἑαυτοῦ του, τὸ ὁποῖον ἐκδηλοῦται ἐνωρὶς ἢ ἀργά. Ἱκανότης του νὰ μανθάνῃ συνεχῶς καὶ νὰ χρησιμοποιῇ λέξεις ὡς μέσον ἐπικοινωνίας ἀποτελεῖ ἓν ἐκ τῶν κυρίων προτερημάτων του ἔναντι τῶν ἄλλων ζώων.

Ἡ κοινωνικοποίησις, συνήθως, ἀποβλέπει εἰς τέσσαρας σκοπούς:

Πρῶτον, τὴν διδαχὴν βασικῶν πειθαρχικῶν νόμων. Ἄνευ τῶν νόμων τούτων ἡ ἀνθρωπίνη συμπεριφορὰ θὰ ἀπέβλεπεν εἰς τὴν ἱκανοποίησιν ὁρμῶν, ἱκανοποιουσῶν ἐφημέρους ἀνάγκας. Ἡ παρουσία τῶν νόμων ἐλέγχει καὶ περιορίζει τὰς ὁρμάς, ἀναβάλλουσα ἢ τροποποιοῦσα ταύτας εἴτε διὰ νὰ προκαλέσῃ κοινωνικὴν ἐπιβράβευσιν ἢ διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ ἕνα ἰδιαίτερον, μελλοντικὸν σκοπόν.

Δεύτερον, ἡ κοινωνικοποίησις ἐνσταλάζει φιλοδοξίας, ὅπως ἡ ἐπιθυμία τῆς γυναικὸς νὰ γίνῃ μία καλὴ μητέρα. Ἡ κατεύθυνσις τῶν φιλοδοξιῶν πολλάκις ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὴν φύσιν τοῦ κοινωνικοῦ περιβάλλοντος. Μέλη μίας θεοκρατικῆς κοινωνίας π.χ. ὑποκινοῦνται νὰ γίνουν ἱερεῖς, ἐνῶ πολλὰ μέλη μιᾶς τεχνολογικῶς ἀνεπτυγμένης κοινωνίας, ὅπως ἡ ἰδική μας, ἐνθαρρύνονται νὰ ἀκολουθήσουν τὸν μηχανικὸν ἢ φυσικὸν κλάδον.

Τρίτον, φέρει ἐν τῇ ἐπιγνώσει μας διαφόρους κοινωνικοὺς ῥόλους. Π.χ. τὸ ἴδιον πρόσωπον, τὸ ὁποῖον εἶναι καὶ υἱὸς καὶ ἀδελφὸς καὶ μαθητὴς καὶ ἀθλητὴς καὶ μέλος μιᾶς φιλανθρωπικῆς ἐπιτροπῆς, αἰσθάνεται διαφορετικῶς εἰς ἑκάστην τῶν ἀναφερθεισῶν περιπτώσεων. Οἱ κοινωνικοὶ ῥόλοι τοῦ ὑποδεικνύουν τὰς ἀρετάς, συναισθήματα καὶ στάσεις, τὰς ὁποίας πρέπει νὰ τηρῇ εἰς αὐτάς. Π. χ. οἱ μαθηταί, ὑποτίθεται, ὅτι πρέπει νὰ εἶναι πρόθυμοι καὶ ἐργατικοί, οἱ διδάσκαλοι ὑπομονητικοὶ καὶ δίκαιοι καὶ οἱ στρατιῶται πειθαρχικοὶ καὶ ὑπάκουοι.

Τέταρτον, διδάσκει εἰς τὸ νεαρὸν ἄτομον βασικὰς κοινωνικὰς ἐπιτηδειότητας, ὡς ἡ χρῆσις οἰκιακῶν ἀντικειμένων καὶ ὁ τρόπος συμπεριφορᾶς εἰς δημόσια μέρη.

ΤΑ ΣΤΑΔΙΑ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΠΟΙΗΣΕΩΣ ΚΑΙ ΑΙ ΕΞ ΑΥΤΗΣ ΕΠΙΔΡΑΣΕΙΣ

Τὸ πρῶτον στάδιον τῆς κοινωνικοποιήσεως ἀρχίζει ἀπὸ τῆς γεννήσεως. Τὸ βρέφος τρέφεται ἀπὸ τοὺς γονεῖς του καὶ ταυτοχρόνως παρατηρεῖ ὡρισμένας ἀντιδράσεις ἐκ μέρους των. Ὅ,τι ἀποβλέπει εἰς τὴν ἀπόκτησιν πρωτοβουλίας ἐκ μέρους του, συνοδεύεται ἀπὸ πατρικὴν ἢ μητρικὴν ἐπικρότησιν. Οὕτω, μανθάνει νὰ ἱκανοποιῇ μόνον του τὰς φυσικάς του ἀνάγκας. Ἡ φυσιολογική του ἐξάρτησις ἀπὸ τοὺς γονεῖς, ἰδίως ἀπὸ τὴν μητέρα, συντόμως ἐξελίσσεται εἰς συναισθηματικὴν τοιαύτην, προερχομένη ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι οὗτοι ἀποτελοῦν πηγὴν ἱκανοποιήσεως καὶ ματαιώσεως. Αἱ πρὸς τὸν υἱὸν ἢ θυγατέρα ἀπαιτήσεις τῶν γονέων ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὰς ψυχολογικὰς των ἀνάγκας, τὴν κοινωνικὴν των τάξιν καὶ τὰς φιλοδοξίας των δι' αὐτούς. Ἡ ἐκδήλωσις ἀγάπης πρὸς τὸ τέκνον εἶναι ἀπαραίτητος καὶ ἐπιβεβλημένη, διότι ἐπιδρᾷ εὐεργετικῶς εἰς τὴν ὁμαλὴν ἀνάπτυξιν τῆς προσωπικότητός του.

Τὸ δεύτερον στάδιον εἶναι σπουδαιότατον, διότι διὰ πρώτην φορὰν ἀντικρύζομεν τὴν εἰκόνα τοῦ ἑαυτοῦ μας μέσῳ τῆς συμπεριφορᾶς τῶν ἄλλων. Διὰ τὴν καλυτέραν κατανόησιν αὐτῆς τῆς ἰδέας, ὁ Φρόϋντ ἐχώρισε τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀτόμου εἰς τρία μέρη, τὰ ὁποῖα ὠνόμασε id, ego superego. Τὸ id εἶναι τὸ μέρος τοῦ ἑαυτοῦ, τὸ ὁποῖον μεριμνᾷ ἀποκλειστικῶς διὰ τὰς βιολογικάς μας ἀνάγκας καὶ αὐθορμήτως ἐπιδιώκει δημιουργήματα. Τὸ superego ἀναφέρεται εἰς τὸ μέρος, τὸ ὁποῖον λαμβάνει ὑπ' ὄψιν του τὰς κοινωνικὰς προσταγὰς καὶ πιέζει τὸ id νὰ συμμορφωθῇ ἀναλόγως· καὶ τέλος, τὸ ego, τὸ ὁποῖον παίζει ῥόλον συμβιβαστοῦ καὶ ἀποτρέπει τὰς πιθανὰς συγκρούσεις.

Αἱ ἰδιαίτεραι κοινωνικαὶ συνήθειαι ἑκάστου τόπου ἔχουν ἄμεσον ἐπίδρασιν εἰς τὸ id ἢ δὲ συμπεριφορὰ τῶν ἄλλων ἀπέναντί μας εἶναι ὁ καθρέπτης, εἰς τὸν ὁποῖον ἀντικρύζομεν τὸν ἑαυτόν μας. Ἡ σπουδαιότης τοῦ γεγονότος τούτου ἐμφαίνεται εἰς τὰς παθολογικὰς περιπτώσεις. Τὸ παιδί, τὸ ὁποῖον συνιστᾷ ἀδιαφορίαν, ὑφίσταται στέρησιν καὶ τοῦ ὁποίου αἱ ἀπόψεις ἀπορρίπτονται συνεχῶς, πιθανὸν νὰ συμπεράνῃ ὅτι εἶναι πράγματι ἄχρηστον καὶ ἀνάξιον.

Πλὴν τοῦ σχηματισμοῦ τῆς εἰκόνος τοῦ ἑαυτοῦ μας, ἡ κοινωνικοποίησις ἐμμέσως ὑποδεικνύει τί ὤφειλε κανεὶς νὰ πράξῃ διὰ νὰ ἀπολάβῃ ἐκτιμήσεως καὶ σεβασμοῦ. Καθορίζει δηλ. τὰ πρακτέα διὰ τὴν δημιουργίαν τοῦ ἰδεώδους ἑαυτοῦ μας. Εἰς μέρη, ὡς ἡ οἰκογένεια, τὸ σχολεῖον καὶ ἡ ἐκκλησία, ἡ κοινωνικοποίησις εἶναι συνήθως ἐσκεμμένη. Ἄτομα μεγαλυτέρας ἡλικίας προσπαθοῦν νὰ τοῦ μεταδώσουν ὡρισμένας ἀρχάς, ἐπικυροῦντα ταύτας μὲ ἐπιβράβευσιν ἢ τιμωρίαν. Καθαριότης, ὑπακοή, φιλαλήθεια καὶ ἐπιδεκτικότης π.χ. συνοδεύονται ἀπὸ προφορικὴν ἢ ἄλλου εἴδους ἐπιδοκιμασίαν. Αὐτὴ ὅμως δύναται νὰ εἶναι καὶ ἀκουσία. Τὸ παιδί, τὸ ὁποῖον σπάζει ἕνα μπαλόνι, κοινωνικοποιεῖται ἀπὸ τὰ παικτῶν του, οἱ ὁποῖοι ἀκουσίως τὸ διδάσκουν ὅτι ἡ διακοπὴ τῆς περιφρονητικὰ βλέμματα τῶν συμδιασκεδάσεώς των ἐξ αἰτίας εἶναι καταδικαστέα.

ΜΕΘΑΥΡΙΟΝ: Τὸ Β' καὶ τελευταῖον μέρος

ΤΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΟΥ ΖΙΡΑΡ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ καὶ ὁ κόσμος του

Γ'

Ὅλα ὅμως τὰ παιδιὰ δὲν εἶναι θησαυροὶ προσφιλεῖς. Ὅλα, ἐξ ἄλλου, δὲν ἀσκοῦν γύρω τους σωτηρία ἐπίδρασι. Ὑπάρχουν παιδιά, ποὺ ἀντὶ νὰ ἀποτελοῦν τὴ χαρὰ καὶ τὸ καύχημα τῆς οἰκογενείας των, φέρουν μέσα σ' αὐτὴ τὴ λύπη καὶ τὸ ὄνειδος.

Πρόκειται γιὰ τὰ παιδιά, στὰ ὁποῖα μιὰ κακὴ ἀνατροφὴ ἔχει πνίξει μέσα τους τὶς καλὲς ἰδιότητες καὶ ἄφησε νὰ ἀναπτυχθοῦν διάφορα ἐλαττώματα, ὅπως ὁ ἐγωϊσμός, ὁ ἡδονισμός, ἡ ἐλαφρότητα καὶ ἡ ἐπιπολαιότητα. Αὐτὰ τὰ παιδιὰ εἶναι τὰ κακοαναθρεμμένα, τὰ χαϊδεμένα παιδιά.

Τὸ παιδί, ποὺ ἀπαντᾷ μὲ ἄσχημο τρόπο στὴ μητέρα του καὶ δὲν ἀνακαλεῖται στὴ τάξι, εἶναι παιδὶ κακοαναθρεμμένο. Τὸ παιδί, ποὺ τοῦ ἐπιτρέπουν ἀτιμωρητὶ νὰ ψεύδεται, νὰ ἐξαπατᾷ, νὰ κλέπτῃ, θεωρεῖται κακοαναθρεμμένο. Τὸ παιδί, ποὺ ἀποφασίζει κάτι τὸ σοβαρὸν παρὰ τὴν ἐπιθυμία τῶν γονέων του καὶ τὸ ὁποῖον τοὺς περιπαίζει καὶ τοὺς χλευάζει ἐπὶ τοῦ κεφαλαιώδους αὐτοῦ θέματος, εἶναι παιδὶ κακοαναθρεμμένο καὶ ὅταν μεγαλώσῃ, θὰ γίνῃ ἀγροῖκος, ἀγενής, χωρὶς τιμὴ ἄνθρωπος.

Ὁ νέος, ποὺ ἠμπορεῖ νὰ ἀνακουφίσῃ τοὺς γονεῖς του ἀπὸ τὴ μιζέρια καὶ δὲν τὸ κάνει, ἔχει πάρει κακὴ ἀνατροφή, ἔχει καρδιὰ κακεντρεχῆ, ἀπαίσια. Τί νὰ πῇ κανεὶς τέλος γιὰ τοὺς νέους ἐκείνους, ποὺ δὲν σκέπτονται παρὰ τὸν ἑαυτόν τους καὶ οἱ ὁποῖοι ἀφαιροῦν ἀπὸ τὸ σπίτι ὅ,τι εὑρίσκουν, χωρὶς νὰ τοὺς ἐνδιαφέρῃ ἂν ὁ πατέρας τους ἢ ἡ μητέρα ἢ τὰ μικρά τους ἀδέλφια θὰ ἔχουν τὴν δυνατότητα νὰ ζήσουν! Ἀσφαλῶς, πρόκειται γιὰ παιδιὰ κακοαναθρεμμένα.

Ὅλες αὐτὲς οἱ δυστυχισμένες ὑπάρξεις εἶναι βουτηγμένες στὴν ἠθικὴ ἀθλιότητα, ποὺ εἶναι συνέπεια ἀναπόφευκτη τῆς ἀκολασίας καὶ τῶν παθῶν· πολὺ δὲ συχνὰ στὸ ὄνειδος, στὴν ὀκνηρία, στὴ καταστροφή.

Ἕνας οἰκογενειάρχης εἶχε μεγαλώσει τὸ γυιό του χωρὶς νὰ τὸν ἀναθρέψῃ βάσει θρησκευτικῶν ἀρχῶν, ἀλλὰ σύμφωνα μὲ τὰς ἀρχὰς ἑνὸς ἀσεβοῦς, ἀθρήσκου συγγραφέως. Ὅταν τὸ παιδὶ ἔγινε δέκα ὀκτὼ χρόνων, ὁ πατέρας του τὸ παρουσίασε στὸν συγγραφέα, τοῦ ὁποίου τὶς παράλογες θεωρίες εἶχε ἐφαρμόσει στὸ γυιό του.

—Ἐξέτασε τὸ γυιό μου, τοῦ λέγει, καὶ θέλω νὰ μοῦ πῇς τί ἰδέαν ἔχεις γι' αὐτόν.

Ἀφοῦ ὁ συγγραφεὺς ἐξήτασε τὸν νέον, ἐρωτᾷ ὁ πατέρα: -πῶς τὸς βρίσκετε;

—Εἶναι ἕνα τέρας.

—Πῶς εἶναι δυνατὸν τοῦτο; ἐρωτᾷ πάλιν ὁ πατέρας· τὸν ἀνέθρεψα σύμφωνα μὲ τὰς ἀρχάς σας.

Αὐτὸ δὲν μὲ ἐκπλήσσει, λέγει ὁ συγγραφεύς, ἕνα μόνον ξέρω ὅτι τὸ παιδί σας εἶναι κακοαναθρεμμένο, χαλασμένο παιδί· εἶναι ἕνας δυστυχισμένος, ἀξιολύπητος ἄνθρωπος.

★

Τί ἔγκλημα, τί δυστύχημα τὸ νὰ ἀνατρέφῃ κανεὶς τὰ παιδιὰ μὲ κακὸ τρόπο!

Τὸ κακοαναθρεμμένο παιδὶ εἶναι δυστυχισμένο καὶ ἄθλιο. Μοιάζει σὰν τὸ δεντράκι, ποὺ ξεπετιέται στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου· ἐγκαταλελειμμένο, χωρὶς ὑπεράσπισι, χωρὶς καμμιὰ προστασία, τὸ δεντράκι αὐτὸ γέρνει πρὸς κάθε κατεύθυνσι, μαραίνεται, ξεραίνεται ἀπὸ τὸν καύσωνα καὶ ἀπὸ τὴν σκόνη. Ἡ ὄψις του εἶναι ἀπεχθὴς καὶ ἀξιολύπητη. Οἱ καρποί του, ποὺ μόλις ἄρχισαν νὰ ὡριμάζουν, μαραίνονται ἀπὸ τὴν ἠλιοκαΐλα, πέφτουν σὰν νὰ εἶναι σάπια καὶ περιφρονημένα.

Ἔτσι καὶ τὸ κακοαναθρεμμένο, τὸ χαλασμένο παιδί, ἕρμαιο τῶν παθῶν του, εἶναι δοῦλο τῶν κακῶν του ἕξεων. Ἐγκαταλείπει τὸν ἑαυτόν του, χωρὶς καμμιὰ ἀντίστασι, σ' ὅλα τὰ ἐλαττώματα. Ζώντας μέσα στὴν ἄγνοια κατὰ τὴν παιδική του ἡλικία, μὲ ἄκρατο φιλελευθερισμὸ περνώντας τὰ νεανικά του χρόνια, ἐγωϊστικὸ καὶ σκληροτράχηλο στὸ ὑπόλοιπο διάστημα τῆς ζωῆς του, τὸ παιδὶ αὐτὸ θὰ ἀφήσῃ καὶ δυστυχισμένους ἀπογόνους. Καὶ θὰ πεθάνῃ μέσα στὴν ἀδιαφορία καὶ στὴ λύπησι τοῦ κόσμου.

Κάποτε ἕνας νέος, τοῦ ὁποίου ἡ ἀνατροφὴ ὑπῆρξε ἀξιοθρήνητη, συνηθισμένος νὰ ζῇ ὡς δοῦλος τῶν παθῶν του καὶ μὲ τὰ πλέον φαντασιώδη καπρίτσια, εἶχε μιὰ εὐσεβῆ μητέρα, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ ἐξαγοράσῃ μὲ θερμὲς προσευχὲς τὴν περασμένη μητρικὴ της ἀδυναμία καὶ τὰ χάδια πρὸς τὸ γυιό της.

Μιὰ ἡμέρα ὁ νέος αὐτὸς γράφει στὴ μητέρα του: «Ἡ Πίστις δὲν ἔχει σβήσει μέσα μου. Ἡ ζωή, ποὺ ἀκολουθῶ, ἄρχισε νὰ μὲ κουράζῃ. Σοῦ ζητῶ μόνον νὰ μὲ ἀφήσῃς νὰ διασκεδάσω τρεῖς ἀκόμη ἡμέρες· ἔπειτα θὰ εἶμαι ὅλος δικός σου καὶ θὰ ἀφιερωθῶ στὴ δουλειά μου καὶ στὴ συνείδησί μου».

Ἡ μητέρα ἔδειξε καὶ πάλιν ἀδυναμία καὶ ἀπεδέχθη καὶ εὐνόησε αὐτὴ τὴν ἐγκληματικὴ συναλλαγή. Τὴν τρίτη ἡμέρα ὁ νέος ἐγύρισε ἀργὰ στὸ σπίτι του. Καὶ τὸ ἄλλο πρωΐ ἀκούστηκε ἕνας παράδοξος κρότος ἀπὸ τὸ δωμάτιό του. Στὸν κρότο τρέχουν οἱ ἔνοικοι καὶ τί βλέπουν: ὁ νέος ἦταν ξαπλωμένος στὸ πάτωμα καὶ παράδερνε μέσα σὲ φοβερὴ ἀγωνία. Πέθανε σὲ λίγο διάστημα χωρὶς νὰ συνέλθῃ ἐν τῷ μεταξύ.

(Διασκευὴ ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ τοῦ κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ Π. ΣΒΕΤΣΟΥ)

Η ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΑ ΠΗΓΗ ΜΥΘΩΝ ΤΟΥ ΑΙΣΩΠΟΥ

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ.— Ἡ ἀρχαιοτέρα πηγὴ διὰ μύθους τοῦ Αἰσώπου εἶναι τώρα εἰς τὴν διάθεσιν τῶν εἰδικῶν καὶ τοῦ κοινοῦ τῆς Νέας Ὑόρκης. Πρὶν ἀπὸ μίαν περίπου ἑβδομάδα, ἡ Βιβλιοθήκη Πιέρποντ Μόργκαν ἐτοποθέτησεν ἐντὸς τῶν προθηκῶν της ἕνα χειρόγραφον βιβλιαράκι τοῦ ἐννάτου μετὰ Χριστὸν αἰῶνος. Τὸ βιβλίον εἶναι γραμμένον εἰς τὴν λατινικὴν καὶ εἰς ἰαμβικὸν στίχον, ἀποτελεῖ δὲ τὸν μόνον ὑπάρχοντα κρίκον μεταξὺ τῆς πρώτης ἀνθολογήσεως τῶν Αἰσωπείων μύθων καὶ τὴν μεταγενεστέραν χρησιμοποίησιν τοῦ Αἰσωπείου κύκλου, ἀπὸ νεωτέρους μυθογράφους ὅπως ὁ Λαφονταίν.

ΕΚΘΕΣΙΣ ΙΣΡΑΗΛΙΝΩΝ ΖΩΓΡΑΦΩΝ ΕΙΣ ΜΟΣΧΑΝ

ΜΟΣΧΑ, 2.— Τὴν 27ην Ἰανουαρίου ἐγένοντο εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ Μουσείου Πούσκιν τῆς Μόσχας τὰ ἐγκαίνια ἐκθέσεως ἔργων ζωγραφικῆς Ἰσραηλινῶν καλλιτεχνῶν.

ΟΠΩΣ ΤΟ ΒΛΕΠΕΙ ΣΥΜΠΟΛΙΤΗΣ ΟΜΟΓΕΝΗΣ

ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ

ΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ ΣΥΝΘΗΚΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗΝ ΧΩΡΑΝ ΤΟΥ ΝΟΤΟΥ

ΣΥΝΤΟΜΕΣ ΜΑΤΙΕΣ ΕΙΣ ΤΑ 177 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗΣ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΩΣ ΤΗΣ

Ἀπὸ τὰ πρῶτα σχεδὸν χρόνια τῆς ἀνακαλύψεως τῆς Ἀμερικῆς, μιὰ νέα προσπάθεια τῶν τότε ἐρευνητῶν ἀρχίζει διὰ τὴν ἀνακάλυψη τῆς θρυλικῆς «Ἄγνωστης Γῆς τοῦ Νότου» (Terra Australis Incognita).

Ἄγγλοι, Γάλοι, Ἰσπανοί, Πορτογάλοι, Ὀλλανδοὶ θαλασσοπόροι, ἔκαναν πολλὲς προσπάθειες πρὸς ἀνακάλυψίν της. Πράγματι, ὁ θρῦλος ἐπαληθεύτηκε στὶς 20 Ἀπριλίου 1770, ὅταν ὁ Ἄγγλος πλοίαρχος Τζαίημς Κούκ, μετὰ ἀπὸ πολύμηνο κοπιαστικὸ ταξεῖδι μὲ τὸ πλοῖο του «Entober» («Προσπάθεια»), 370 τόννων, ἔρριχνε ἄγκυρα στὸ ἔρημο κόλπο τοῦ Μπόταν Μπέϋ.

Χρειάστηκαν, ὅμως, δέκα ὀκτὼ ὁλόκληρα χρόνια, γιὰ νὰ θυμηθοῦν στὴν Ἀγγλία αὐτὴν τὴν μακρυνὴ ἤπειρο. Διότι, κατὰ τὶς 3 τελευταῖες δεκαετίες τοῦ 18ου αἰῶνα, ὁλόκληρη ἡ Εὐρώπη, μὲ τὰ πολυάριθμα κρατίδια, συγκλονίζονταν ἀπὸ μεγάλες κοινωνικὲς ἐπαναστάσεις. Ἔτσι, στὶς 26 Ἰανουαρίου 1788, ἕνα χρόνο πρὸ τοῦ ξεσπάση ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάσταση, ἕνδεκα πλοῖα, μὲ ἀρχηγὸ τὸν Ἄρθουρ Φίλιπς, μεταφέρουν 1.100 ἀνθρώπους στὴν καινούργια γῆ. Οἱ χίλιοι καὶ πλέον ἀπὸ τοὺς ἀποβιβασθέντες ἦσαν ἐξόριστοι, ποινικοὶ κατάδικοι τῆς Ἀγγλίας. Μὲ τοῦτα τὰ κοινωνικὰ «ἀποβράσματα» ἀρχίζει ἡ ἱστορία αὐτῆς τῆς Χώρας... Πενήντα, σχεδόν, χρόνια ἀργότερα, δηλαδὴ ἀπὸ τὸ 1842, ἀρχίζει ἡ Ἀγγλικὴ κυριαρχία.

Μὲ τὴν εὐκαιρία τοῦ ἑορτασμοῦ τῶν 177 χρόνων τῆς Αὐστραλίας, ἡ ὁποία τὰ τελευταῖα δέκα χρόνια φιλοξενεῖ ἕνα ζωντανὸ κομμάτι τοῦ λαοῦ μας, (κυνηγημένο ἀπὸ τὴ μίζερη καὶ ἄνεργη ζωὴ τοῦ τόπου μας) ἀναφερόμαστε σὲ μερικὰ ἀπὸ τὰ πιὸ βασικὰ γεγονότα τοῦ παρελθόντος καὶ παρουσιάζουμε συνοπτικὰ τὸ σήμερα.

Ἡ σημαντικώτερη περίοδος γιὰ τὴν ἱστορία τῆς Αὐστραλίας εἶναι ἡ δεκαετία 1850—1860. Εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς ἀνακαλύψεως κοιτασμάτων χρυσοῦ στὸ Μπάθερστ, τῆς Νέας Νοτίου Οὐαλίας καθὼς τοῦ Μπάλλαρατ καὶ Μπένντιγκο τῆς Βικτωρίας. Ἡ ἀνακάλυψις τοῦ πολυτίμου αὐτοῦ μετάλλου εἶχε σὰν ἀποτέλεσμα τὴν προσέλκυσιν τοῦ ἐνδιαφέροντος χιλιάδων ἀνθρώπων πρὸς τὴν ἀπέραντη χώρα καὶ ἀπὸ 450 χιλιάδες, ποὺ ἦταν ὁ πληθυσμός της, νὰ αὐξηθῇ μέσα σὲ λίγο χρονικὸ διάστημα σὲ 1.500.000.

Σταθμὸν στὴν ἱστορία τῆς Αὐστραλίας ἀποτελεῖ τὸ 1854. Σύσσωμοι οἱ ἐργάτες καὶ οἱ χρυσωρύχοι τοῦ Μπάλλαρατ, ἐπαναστάτησαν τότε κατὰ τῶν ἀνυποφόρων ὅρων διαβιώσεως καὶ τοῦ κεφαλικοῦ φόρου, ποὺ εἶχαν ἐπιβάλει οἱ ἀρχὲς τῆς ἀποικιακῆς ἀγγλικῆς κυβερνήσεως. Στὶς 3 Δεκεμβρίου 1854, στὴν τοποθεσία Γιουρίκα, τοῦ Μπάλλαραντ τὰ μισθοφορικὰ στρατεύματα αἱματοκύλισαν καὶ κατακρεούργησαν τὸν ἄμαχο πληθυσμό.

Κάθε Λαός, ὅμως, ἔχει καὶ τὸ «Μεσολόγγι του». Καὶ ἡ θυσία αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων, δὲν πῆγε χαμένη. Στὶς 18 Φεβρουαρίου τοῦ 1856, δυὸ χρόνια δηλαδὴ ἀργότερα ἀπὸ τὰ ἱστορικὰ γεγονότα τοῦ Μπάλλαραντ, οἱ λατόμοι τῆς Μελβούρνης καὶ τοῦ Σίδνεϋ, κέρδιζαν τὸ 8ωρον. Αὐτὴ ἡ περίλαμπρη νίκη τῆς αὐστραλιανῆς ἐργατοϋπαλληλικῆς τάξεως, ἐμψύχωσε τοὺς ἐργαζομένους ὁλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος. Σήμερα, ὁ Αὐστραλὸς ἐργάζεται μόνον 40 ὧρες ἑβδομαδιαίως καί, ἴσως, ἐντὸς τῆς προσεχοῦς πενταετίας, νὰ ἔχῃ κερδηθῆ τὸ 35ωρο, ποὺ διεκδικοῦν ἐπιμόνως οἱ πανίσχυρες συντεχνιακὲς ἑνώσεις.

Ἕως τὸ 1890, ἡ Αὐστραλία γνώρισε μιὰ ἀνθηροτάτη οἰκονομικὴ σταθερότητα. Δὲν πρόλαβε νὰ τὴν χαρῇ ὅμως καὶ ὁ Λαὸς της. Ἀμέσως, ξεσπάει μεγάλη οἰκονομικὴ κρίση, ποὺ ξεκινοῦσε ἀπὸ τὴν Μητροπολιτικὴ Ἀγγλία. Τὸν ἴδιο ἐκεῖνο χρόνο (1890) ἱδρύεται καὶ τὸ Ἐργατικὸ Κόμμα Αὐστραλίας.

Ὅλες αὐτὲς οἱ κοινωνικὲς -οἰκονομικὲς ἀνακατατάξεις, καθὼς καὶ τὸ συνεχῶς ἀναπτυσσόμενο φιλελεύθερο πνεῦμα τῶν Λαῶν, ὑποχρεώνουν τὴν Ἀγγλίαν νὰ παραχωρήσῃ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Αὐστραλίας. Ἔτσι, τὴν 1 Ἰανουαρίου 1901, ἀνακηρύσσεται Ὁμοσπονδιακὴ Κοινοπολιτεία, κάτω ἀπὸ τὸ Βρεταννικὸ Στέμμα. Οἱ μέχρι τότε ἀποικίες, ποὺ ὑπῆρχαν στὴν Αὐστραλιανὴ ἤπειρο, Νέας Νοτίου Οὐαλίας (Σίδνεϋ), Κουήνσλαντ, Τασμανίας, Νοτίου Αὐστραλίας (Ἀδελαΐδος) Δυτικῆς Αὐστραλίας καὶ Βικτωρίας (Μελβούρνης), ἀνακηρύσσονται σὲ πολιτεῖες (Στέϊτς).

Ἡ Αὐστραλία βάδιζε πλέον τὸν ἐθνικόν της ἱστορικὸν δρόμον. Ἡ οἰκονομία αὐτῆς τῆς χώρας στηριζόταν στὴν ἀγροτικὴ - κτηνοτροφικὴ παραγωγή. Τὸ ἔδαφος τῆς Αὐστραλίας παράγει σχεδὸν ὅ,τι παράγει καὶ τὸ ὑπόλοιπον

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΑΝΑΔΡΟΜΕΣ

ΤΟ ΚΥΚΝΕΙΟΝ ΑΣΜΑ ΤΗΣ ΤΑΒΕΡΝΑΣ ΤΟΥ ΝΤΑΒΑΡΗ

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Ὦ! ταβέρνα,
ποὺ τὰ χαμηλὰ ταβάνια σου
φτάνουν ὡς τὸν οὐρανὸ
καὶ τὰ φιλιοῦν τ' ἀστέρια!...

Αὐτοὶ οἱ στίχοι τοῦ μεγάλου Ἰνδοῦ Ραπιτρανὰθ Ταγκὸρ μοῦρθαν στὴν μνήμη, ὅταν περαστικὸς ἀπὸ τὴν πλατεία Ὁμονοίας, ἀντίκρυσα, στὸ μέρος ἐκεῖνο, ποὺ ἦτο ἄλλοτε μιὰ χαμηλοτάβανη ταβέρνα, ποὺ εἶχε μόλις πρὸ διετίας τόσο συνδέσει τὴν ὕπαρξί της μὲ τὴ ζωὴ τῆς πόλεως, ἡ γνωστὴ στοὺς Πατρινούς, μὰ καὶ σὲ πολλοὺς ξένους, ταβέρνα τοῦ Ντάβαρη — ἐπὶ τὸ ἑλληνικώτερον, ὅπως ἔγραφε στὴ μικρὴ ταμπέλα της, ποὺ ἦτο πάνω ἀπὸ τὴν τζαμόπορτα καὶ κάτω ἀπὸ ἕνα ἠλεκτρικὸ φῶς: Οἰνομαγειρεῖον Νικολάου Μέρμηγκα ἢ Ντάβαρη — ἐκεῖ στὸ ἴδιο μέρος νὰ ἔχῃ ξεπηδήσει μιὰ μικρή, ἀλλὰ ὡραία πολυκατοικία.

★

Τώρα τὸ Καρναβάλι λείπει πολὺ ἀπὸ τοὺς Πατρινούς, τοὺς νοσταλγοὺς τῆς ἥσυχης Ἀποκρηᾶς, ἡ ταβέρνα τοῦ Ντάβαρη. Ποιὸς μπορεῖ νὰ λησμονήσῃ τὸ τζάκι της, τὰ βαρέλια της μὲ τὰ διαλεχτὰ ἄσπρα κρασιά της, τὴν περίφημη κουζίνα της, τὰ κατάλευκα τραπεζομάνδηλα, τὸ βραδυκίνητο γκαρσόνι της — τὸν Τάκο — καὶ τὸν ἀγέροχο Ντάβαρη, ποὺ ἀπὸ τὴν ταβέρνα του ἔχουν περάσει ὄχι μονάχα οἱ περισσότεροι Πατρινοί, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ξένοι καὶ προσωπικότητες ἀκόμη καί, πρὸ παντός, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ θεάτρου;

Γιατί, ἂν ἡ ταβέρνα τοῦ Ντάβαρη δὲν εἶχε νὰ ἀποδείξῃ πολυτέλεια, εἶχε ὅμως τὴν δική της ἀρχοντιά, τὸ δικό της χρῶμα, τὴν δική της μεγαλοπρέπεια, τὴν πάστρα της!...

Ἐκεῖ, στὸ μακρύ της τραπέζι, κοντὰ στὸ τζάκι, ἡ γνωστὴ συντροφιά, ὁ Μάρκοβιτς, ὁ πρῶτος τῆς συντροφιᾶς, ὁ Ἀγγουράκης μὲ τὶς θαλασσινὲς ἱστορίες του καὶ τὰ κατὰ... παραγγελίαν ἀλιεύματά του, ὁ Γιογκαράκης μὲ τὰ ἐκλεκτὰ ἐδέσματα, ὁ Ποντικομαμῆς μὲ τὴν προθυμία του, ὁ γράφων μὲ τὰ θεατρικά του ἀνέκδοτα, ὁ Κουτσουβέλης, ὁ Μπέκος ὁ τσαγκάρης, ὁ Τελώνης καὶ τόσοι ἄλλοι, περνοῦσαν ἤρεμα, ὡραῖα μὲ παληὰ τραγούδια, μὲ συντροφιὰ τὸ καλὸ κρασὶ καὶ τὸ πάντοτε ἀναμμένο μὲ κληματόβεργες τζάκι τὸ βράδυ τῆς τελευταίας Κυριακῆς τῆς Ἀποκρηᾶς.

★

Ἡ μιὰ μισὴ διεδέχετο τὴν ἄλλη, τὸ κεφαλοτύρι ψημένο στὰ κλίματα, ἡ κιθάρα ἄλλαζε χέρια, ἔφθανε κάποτε καὶ στοῦ μακαρίτη τοῦ τροβαδούρου Σπάρου, γιὰ νὰ συνεχισθῇ κανένα παληὸ τραγοῦδι:

Νύχτα,
πόσες κρύβεις λαχτάρες,
Νύχτα,
πόσους κρύβεις καϋμοὺς
γιὰ μιὰ καρδιὰ
π' ἔχει χάσει τοὺς λογισμούς...

Καὶ ἀργά, τὸ γυναικεῖο τμῆμα τῆς συντροφιᾶς, μὲ ἀρχηγὸ τὴν Ἀγγουράκαινα, ἐννοοῦσε νὰ ἐπισκιάσῃ τὸ ἀνδρικό:

Περνοῦν οἱ ὠμορφιὲς
μιὰ μέρα
περνοῦν τὰ νειᾶτα
τὰ χρυσᾶ...

★

Καὶ συνεχίζετο τὸ ἀποκρηάτικο βράδυ μας, βραδυὰ ὡραία, χωρὶς ἔξαλλες ἐκδηλώσεις, χωρὶς μάμπο καὶ σάμπα καὶ τραγούδια μὲ ἀκαταλαβίστικα λόγια, σὰν τὸ «Φέρτε μου ἕνα μαντολῖνο» ἢ «ἂν δὲν ἔρθῃς στὶς ὀκτὼ θὰ σὲ σφάξω», μὲ τραγούδια ποὺ εἶχαν νό-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

Ο ΧΟΡΟΣ
ΤΟΥ ΟΡΕΙΒΑΤΙΚΟΥ
ΕΙΣ ΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ
ΤΕΤΑΡΤΗ 3 ΜΑΡΤΙΟΥ
ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΦΟΡΜΙΓΞ
ΑΝΕΥ ΛΑΧΕΙΟΥ